

kendelse i Juristens kendelsessamling, hæfte XXII (1967), side 9.

Også hvor der ikke er tale om indpasning af vandforsyningen i en samlet planlægning, kan der antagelig i fremtidige vandforsyningssager i særlige tilfælde opstå spørgsmål af mere politisk natur, fordi det stadig stigende vandforbrug og den dermed stigende konkurrence om vandet kan føre til større interessemodsatninger end tidligere, f. eks. mellem kommunegrupper indbyrdes eller mellem kommuner og erhvervsgrupper.

Hvis man vil rejse spørgsmål om, hvorvidt det vil være rigtigt at ændre den administrative opbygning i vandforsyningssager således, at afgørelser, der er et led i en almindelig planlægning eller i øvrigt er af udpræget politisk karakter, overlades til en mere politisk instans end landvæsenskommissionen, må det imidlertid for det første anføres, at landvæsenskommissionerne efter indenrigsministeriets opfattelse hidtil har løst foreliggende planlægnings- og konfliktspørgsmål på udmærket måde. Indenrigsministeriet mener, at landvæsenskommissionerne også fremtidig vil kunne gøre god fyldest i de fleste af den slags spørgsmål. En styrke ved landvæsenskommissionerne er, at de med deres sammensætning — bestående af en dommer og af to kommissærer, der i reglen vil være trænede kommunalfolk, og udstyret med en teknisk sagkyndig — er i stand til at samle og afgøre vidt forskellige spørgsmål, både tekniske, sundhedsmæssige og juridiske og spørgsmål af almindelig, kommunal interesse.

Endvidere må det anføres, at det næppe vil være muligt at finde frem til en myndighed, som eventuelt fremtidig vil kunne overtage afgørelsen af planlægnings- og politiske spørgsmål i vandforsyningssager — der rejser problemer af en helt anden karakter end f. eks. vej- og byplansager —, forinden den forestående kommunalreform er gennemført.

I det foreliggende lovforslag foreslås det derfor, at afgørelsesmyndigheden i vandindvindingssager i det væsentlige forbliver hos landvæsenskommissionerne.

Man foreslår imidlertid, til en vis grad i overensstemmelse med KF, at ordningen udbygges på forskellig måde.

Man foreslår således i § 2, at der gives en udtrykkelig bestemmelse om kommunernes opgaver med hensyn til at udarbejde planer for den fremtidige vandforsyning. Det foreslås i denne forbindelse i § 7, stk. 2, at indenrigsministeren skal kunne pålægge kommunerne at foretage vandundersøgelser.

Med hensyn til landvæsenskommissionernes virksomhed foreslår man i § 5 i overensstemmelse med KF § 5, stk. 4, at ordningen med faste landvæsens-

kommissioner kan udvides til at gælde også for andre områder end det storkøbenhavnske indvindingsområde. Man foreslår endvidere i § 16, stk. 2, i overensstemmelse med KF § 10, stk. 3, at interesserede kommuner og Danmarks geologiske Undersøgelse skal underrettes om og eventuelt indkaldes til landvæsensretternes møder. Man har herudover i § 16, stk. 2, foreslået, at vedkommende amtmand og eventuelle byudviklingsudvalg og fredningsplanudvalg skal underrettes og indkaldes, så spørgsmålet om vandforsyningens indpasning i planer om fremtidig bebyggelse, spildevandsaffledning og rekreative områder kan blive belyst.

I § 8 har man i overensstemmelse med betænkningen „Vand“ foreslået, at der oprettes et sagkyndigt vandforsyningsråd med den opgave at afgive vejledende udtalelser til myndighederne om vandforsyningsforhold af principiel eller større betydning. Vandforsyningsrådet vil formentlig kunne få betydning som støtte for kommunerne under deres planlægning af vandforsyningen. Endvidere skal landvæsensretterne under deres sagsbehandling være opmærksomme på muligheden for at indhente udtalelser fra rådet, jfr. § 17, stk. 1, og der skal altid indhentes en udtalelse fra rådet, forinden der gives påbud om oprettelse af et kommunalt vandforsyningsfællesskab, og forinden der pålægges en kommunal vandforsyning leveringspligt til en anden kommune, jfr. §§ 21 og 22. Det må i øvrigt påregnes, at landvæsensretterne i det hele i deres afgørelser vil følge udtalelser fra vandforsyningsrådet. Indenrigsministeren skal altid gøres bekendt med rådets udtalelser.

Når den administrative opbygning ændres på denne måde, vil landvæsensretterne efter indenrigsministeriets mening også fremtidig have gode muligheder for at fungere som den bestemmende myndighed i de fleste spørgsmål om vandindvindingstilladelser. Man mener dog, at der i lighed med den svenske ordning bør være mulighed for, at visse spørgsmål, navnlig af større samfundsmæssig betydning, undtages fra landvæsenskommissionernes myndighed og i stedet afgøres af en mere politisk instans. Man har overvejet i nogen lighed med ordningen i Sverige at foreslå, at sådanne spørgsmål afgøres af indenrigsministeren, men man er endt med at foreslå, at spørgsmålene skal kunne forelægges for folketingsretten til afgørelse ved lov. En sådan lov vil formodentlig ofte kunne være meget kortfattet og alene træffe afgørelsen af enkelte, vigtige tvivlsspørgsmål, således at sagen, når loven foreligger, i øvrigt fortsætter for landvæsenskommissionen efter reglerne i den almindelige vandforsyningslov. Selvfølgelig vil en sådan sag dog også